

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • VI. évfolyam, 1. szám • 2012. pünkösd

Ingyenes lap. Adományaikat a missziók javára köszönettel fogadjuk.

Nekünk küldetésünk van

Remény az éhezés idején

Tovább lépés a gyermekmisszióban

Missziós Rózsafüzér a Mária Rádióban

Ifjúsági Missziós Csoport Győrben

A megbocsátás szabaddá tesz

„Akkor majd felragyog világosságod, mint a hajnal...”

♦ **India – az orissai üldözött keresztények döntése: „Megbocsátás és az ellenség szeretete”**

Az orissai keresztények „meg akarunk bocsátani üldözőiknek, és szeretni akarják ellenségeiket” - ahogy Krisztus evangéliuma hirdeti. Ez derült ki azon a találkozón, amit a Szeretet Misszionáriusainak a leprások részére fenntartott háza közelében tartottak. Mintegy százan vettek részt a találkozón, többek között özvegyek és árvák is, a 2008-as vérengzés áldozatai. Ez a

döntés annak a gyümölcse, hogy Isten nem hagyja el az ő népét. A jelenlévők, bár ők is szegények, segíteni akarnak a még nagyobb szükségét szenvedőkön és ez nagy ajándék mindannyiunknak – mondta Suma nővér, a Szeretet Misszionáriusainak orissai elöljárója, aki segített megrendezni ezt a találkozót. Az orissai szerzetesi intézmények és a keresztény szervezetek támogatást, segítséget és ingyenes oktatást biztosítanak 150 árva gyermeknek Kandhamal megyében. (Agenzia Fides)

♦ **Spanyolország – A Hit éve a misszionáriusok éve**

A hitnek szentelt év a hithirdető misszionáriusoknak szentelt év is. A hit, ahogy Szent Pál tanította, a meghallgatásból és a hirdetésből ered. Ezért szükséges, hogy legyenek testvérek, akik az Egyház tanítását hirdetik, és az embereket elvezetik arra a hitre, amit mi hívők megélünk. A Hit éve tehát a hithirdetők éve, akik szavaikkal, tanúságtételükkel és szent életükkel sok

emberre hatással vannak, aminek megtérések lehetnek a gyümölcsei. (A madridi érsekség missziós újságjából).

„A Hit éve, a misszionáriusok éve, akik közel viszik az emberek szívéhez az Evangéliumot és Jézus személyét. Az ő jelenlétük és munkájuk eredményeképpen sokan indulnak el a hit útján. Köszönjük meg misszionáriusainak, hogy azért munkálkodnak, hogy a hit fénye megvilágítsa azokat, akik a sötétségben és a halál árnyékában élnek.” (Agenzia Fides)

♦ **Kenya – A közösségi szellem segít az új modell kialakítását**

Az Egenlítőn fekvő városban, Nyhaururu-ban Fr. Gabriele Pipinato olasz pap alapította 1997-ben a Szent Márton közösséget. Mára már 1300 helyi önkéntes dolgozik itt több különböző programban, például utca-

gyerekek társadalmi rehabilitációja, mozgássérültek gondozása, HIV/AIDS megelőzése. Non-profit szervezatként száz fizetett alkalmazottal és a helyi önkéntesekkel együtt hálózatot építettek ki, amely a környékbeli falvak lakosságát segíti. Ez a hálózat kiterjed a nehezen megközelíthető elzárt falvakra is. Minden falunak van saját önkéntese is, aki a legszegényebb családokat látogatja, a betegségeket jelenti és gondozza a sérülteket. Fontos tevékenységük a társadalmi és egészségügyi oktatás. Az elmúlt hónapokban a Szent Márton közösség tagjai 28 egyházi (katolikus és protestáns) központot kerestek fel, felvilágosító előadásokat tartottak az embereknek a HIV/AIDS-ről, felhívták a figyelmet az esetleges fertőzés veszélyére, és hogy mi a teendő ilyen esetekben. (Missions Today)

♦ **Panama – Ágostonrendi misszió Ngobe tartományban**

A panamai misszió az egyik legtalibbi és legszegényebb térségben található. A missziót a madridi ▶

Tartalom

Nekünk küldetésünk van	4
Remény az éhezés idején	6
A Szent Gyermekség Műve projektjei	8
Továbblépés a gyermekmisszióban	9
Közösségteremtés a gyermekmisszió kívül és belül	10
Missziós Rózsafüzér a Mária Rádióban	12
A Szent Gyermekség Műve animátorainak találkozója	12
„Tanúim lesztek”	13
Ifjúsági Missziós Csoport Győrben	14
Szerepet játszani?	15
A megbocsátás szabaddá tesz	16
„Akkor majd felragyog világosságod, mint a hajnal...”	18
Rejtvény	19
Rajzverseny nyertesei	20

Népek missziója

Kiadja a Pápai Missziós Művek
Főszerkesztő, felelős kiadó:
 P. Bervin Sebastian Madassery svb, a PMM igazgatója
Szerkesztők: a PMM önkéntesei
Tördelés: Peidl Péter
Korrektor: Szabó Bernadett

Pápai Missziós Művek
 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
 Tel./fax: 06-1-226-4610
 e-mail: pmmmisszio@gmail.com
 www.papaimisszio.hu

Nyomtatás: D-Plus Kft.,
 Felelős vezető: Németh László ügyvezető
 Budapest III. Csillaghegyi út 19-21.

Felborult értékrend

Az elmúlt időszakban a következő gondolatok fordultak meg a fejemben. Ha ötszáz forintot adunk egy koldusnak, azt soknak tartjuk. Ugyanakkor egy jó vacsora után mosolyogva adjuk oda az ötszáz forintot a pincérnek, s ezt nem sokalljuk. Azt, hogy három perccel csendben eltöltsünk Isten előtt, sokszor nagyon nehéznek érezzük. Ugyanakkor el tudunk tölteni száz perccel is egy moziban. Egy egész napi kemény munka után elmegyünk az edzőterembe, ugyanakkor ahhoz már fáradtak vagyunk, hogy segítsünk szereteteinknek az otthoni munkában. Sokan epedve vágnak a Valentin napra, ugyanakkor kevésbé lelkesednek az Anyák napjáért. Furcsa! Nagyon furcsa! Az értékrend fel-

borult. Nem odakint, hanem idebent az emberben. Ez megmutatkozik a hitéletünkben is. Ma a hitünk tudatos megélésére van szükség. Nem csak hívőnek mondani magunkat, hanem annak is lenni. Ehhez nagy szükségünk van missziós tudatra, mert a misszió hit kérdése. A keresztény hit missziós tudat nélkül olyan, mint egy lámpa - olaj nélkül. Ha a lámpa kialszik, mert nincs benne olaj, akkor nem teljesíti a küldetését. Hitünket a missziós tudattal kell olajozni.

Szívből köszönöm kedves olvasóink minden lelki és anyagi támogatását, amely által világító lámpásokként járultak hozzá, hogy Krisztus fénye eljusson a Föld végső határáig.

Sebastian

P. Benvin Sebastian Madassery SVD
a Pápai Missziós Művek
magyarországi igazgatója

szerveznek foglalkozásokat. A missziós munka fontos része a közösségi munka, pl. iskolák, kápolnák, hidak, csatornák, építése; mezőgazdasági projektek megvalósítása, valamint a nők és a családok támogatása. Az ágostonrendi misszionáriusok munkája az utóbbi években sok hivatáshoz vezetett a benszülöttek között. (*Missions Today*)

♦ Fülöp-szigetek – A 2012-es év a Pápai Missziós Művek Éve

A Fülöp-szigeteken a Pápai Missziós Művek (PMM) 1932-ben, 80 évvel ezelőtt kezdte meg működését, és azóta

szolgálja az Egyházat. Az évforduló alkalmából a Fülöp-szigetek Katolikus Püspöki Kara háláját azzal fejezi ki, hogy a 2012. évet a Pápai Missziós Művek évének nyilvánította. A püspökök felkérlik a Fülöp-szigeteki katolikusokat, hogy csatlakozzanak a PMM missziós eseményeihez, valamint a különböző egyházmegyei kezdeményezésekhez, hogy "közös ünnepeljék a keresztény hit ajándékát, amelyet elkötelezett misszionáriusok hoztak országunkba," valamint imáikkal támogassák és erősítsék a missziós lelkület megújulását a Fülöp-szigeteken és a világ minden részén.

ágostonrendi provincia szerzetesei alapították 1969-ben, Panama legszegényebb államában egy hegyes, nehezen megközelíthető területen. A bennszülött lakosság nagy része az ősi hitet, hiedelmeket, hagyományokat és szokásokat követi.

Néhány területet a gyors folyású folyók szinte megközelíthetlenné tesznek, így egyes közösségekbe évente csak ritkán jut el a misszionárius pap, hogy szentmisét mutasson be és kiszolgáltassa a szentségeket. Mindezen nehézségek ellenére a missziós munka gyökeret eresztett. A felnőtt csoportokat katekéták segítik, az un. énekes animátorok a gyermekek és fiatalok számára

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója magazin cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is, melyek megválaszolására külön rovatot tervezünk. Természetesen honlapunkon keresztül is lehet üzenni, kérdezni:

www.papaimisszio.hu
E-mail: pmmmisszio@gmail.com,
vagy Pápai Missziós Művek
1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
Tel.: (06-1) 226-4610

Nekünk küldetésünk van

Interjú Márfi Gyula veszprémi érsek atyával

Magazinunk minden számában megkérünk egy-egy püspököt, hogy mondják el gondolataikat a misszióval kapcsolatban. Márfi Gyula veszprémi érsek különösen is elkötelezett a misszió iránt.

■ Miben látja Érsek atya az Egyház legfőbb missziós feladatát napjaink Európájában?

– Mindennek alapja az, amit az Úr Jézus mondott: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az Evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15). Minden ebből következik. Az Egyház alapvető feladata, hogy mindazokat, akik már elfogadták Jézus tanítását, a hitükben megerősítse; azokhoz pedig, akik még nem hisznek, megpróbálja közelebb vinni Jézust és tanítását.

■ A XIX. század végén Európa híres volt arról, hogy misszionáriusokat küldött a távoli földrészekre. Hogyan lehet az, hogy mára a misszionálás iránya megfordult?

Most Európa kap misszionáriusokat a valamikori missziós területekről. Hová lett Európában a hit továbbadásának missziós parancsa?

– Erre bizony nehéz felelni. Talán szerepet játszott benne az individualista – önző, csak a saját érdekeivel törődő – szemlélet eluralkodása: a „mentsd meg a lelket” szemlélet túlhangsúlyozása, azaz hogy mindenki csak a maga lelkét próbálja megmenteni, nem törődve a másikkal. Ez azt jelenti, hogy ki-kicsupán önmagáért felelős, de a másikért nem. Saját üdvösségünk és mások üdvösségre segítése – ez nem két különböző dolog! Ez olyan, mint a kilégzés és a belégzés, nem lehet egymással szembeállítani, egyik feltétele a másiknak. Nincs olyan kegyelem, amivel az ember csak magát tudja üdvözíteni, de olyan kegyelem sincs, amelyet csak mások üdvöztetéséért kapnánk – függetlenül önmagunktól.

Mindegyikünk a saját hivatásához, a saját élethelyzetéhez kapja meg a kegyelmet, hogy abban tudjon helytállni. De mindegyikünknek megvan az a kötelességünk, hogy a környezetünket is megszenteljük hivatásunkban, foglalkozásunkban. Nos, talán az individualista szemlélet is hozzájárult ahhoz, hogy Európa elveszítette a régi missziós lendületét.

Sajnos a tény az, hogy Európa jelenleg dekadens – bomló, hanyatló – periódusban van, és ebbe beletartozik az isten-tagadás is. Az iskolában évtizedeken keresztül azt tanultuk, hogy nincs Isten. A templomban pedig azt, hogy van. Ez a fajta kettősség mára ugyan megszűnt, de nagyon megrendítette az egész társadalmat, és az erkölcsöket is meglazította. Manapság nem annyira a hit

alapjait támadják, hanem a hiten alapuló erkölcsöket.

E mögött a szabadság túladagolását, az un. ultraliberális szemlélet elburjánzását látom. Minden józan ember liberális felfogású, én magam is az vagyok, hiszen nem akarok diktatúrában élni. De a szabadság olyan, mint a só vagy a gyógyszer, amelyet nem szabad túladagolni, mert különben pusztulás lesz belőle. Európa ma túladagolja magának a szabadságot.

Nézzük például az úgynevezett „más-ság tisztelete” téveszmét. A másság alatt nemcsak a pozitív másságot értik, hanem a mi korunk kiterjesztette a negatív másságra is. Amikor például azt mondjuk, hogy az elvált emberek, az élettársi kapcsolatban élők, az egyenmű partnerek vagy a hitvesek – mind egyformák. Ez nagy hazugság. Európa most ebben a dekadenciában él. Ezért bomlanak fel a családok, ezért zúlik le a társadalom, és ezért már fel sem merül, hogy még másokkal is törődjünk, amikor magunk is „padlón vagyunk”.

Ezzel a szemlélettel kell nekünk most valahogy szembeszállnunk, de ez egyáltalán nem könnyű.

A társadalom elveszítheti missziós képességeit is. Ha az ember megtér, csak úgy térhet meg igazán, hogy másokat is meg akar téríteni – a kettőnek együtt kell haladnia. A megmaradt európai keresz-

Fotó: verbita archív

tényeknek, akik még ragaszkodnak a hitükhöz, most az a nehéz, de szép feladatuk van, hogy szembeszálljanak a divatos irányzatokkal. Szilárduljunk meg hitünkben és erkölcsünkben, hogy egyúttal kovásszá is váljunk a társadalomban.

Minden lehetséges alkalmat fel kell használnunk arra, hogy a magunk meggyőződéséről tanúságot tegyünk. Ezért írtam az újévi körlevelemben, hogy nagyon fontosnak tartom a liturgia mellett azokat az alkalmakat, ahol megszólíthatjuk az Egyháztól, a hitüktől és erkölcsüktől távol álló embereket is. Nemrég megkértem, hogy egy üzem avatásán mondjak egy kis üdvözlőbeszédet. Előzetesen azt a hírt kaptam, hogy ott „mindenki ateista.” Mégis tudtam mondani néhány olyan dolgot, ami a számukra is érdekes volt. Például, hogy Jézus is munkás volt, aki nemcsak emberré, de munkásemberré is lett; beszéltem Szent Józsefről, és hogy a tisztas ipar mennyire fontos volt egykor, és legyen az most is.

Ezért fogadtuk be nagy örömmel a gyermekmissziót, a Szent Gyermekség Művét, és ezért hoztuk létre a Szaléziánusokat is. Az egyháztól távol álló emberek közül is sokan szívesen fogadják, ha a pap vagy a püspök elbeszélget velük, mond valami jót nekik. Nem igaz, hogy mindenki ateista.

Erről eszembe jut: Illés próféta, amikor elmenekül, valahol a Hóreb hegyén

húzódik meg, és azt mondja: „Elég volt, Uram, vedd el életemet, mert én sem vagyok jobb, mint atyáink” (1Kor 19,4). Úgy érzi, hogy Izraelben már mindenki elhagyta a hitet. Azt gondolom, hogy nem szabad túl sötétben látni a helyzetet. Isten azért mindig megtart magának embereket, akik nem hajtanak térket ma sem a bálványok előtt. Nagyon fontos lenne, hogy ezek közé számíthassuk ma

gunkat. Bízunk benne, hogy tehetünk valamit akkor is, ha a helyzet e pillanatban nagyon nehéznek látszik. Talán elérkezik az az idő is, amikor Magyarországról újból misszionáriusok mennek majd a világ más tájaira.

Amikor elkezdtem foglalkozni a világ nagy vallásaival - iszlám, hinduizmus, buddhizmus, taoizmus, sintoizmus - érdekes dolgot tapasztaltam. Egyfajta szimpátiát, szeretetet éreztem a nagy vallások hívei iránt. Az volt a benyomásom, hogy ők nálunk erősebben tartják magukat vallásuk előírásaihoz.

A legfontosabb, hogy az ember ebben a mai rohanó világban is találjon időt, hogy elmélyítse a személyes kapcsolatot Jézussal, a Megváltóval. Majd pedig ébredjen fel benne a vágy, hogy ezt másoknak is továbbadja.

■ Köszönjük Érsek atya összefoglaló válszát a misszióval kapcsolatban. Utolsó kérdésünk: e nehéz helyzetben mit tehetünk a gyermekek és a fiatalok missziós nevelése érdekében?

– Azt gondolom, hogy a missziós lelkületre nevelés érdekében stúdiumot kellene bevezetni a szemináriumokban a kispapok képzésében - a miénkből ez teljesen hiányzott. Nekünk missziós küldetésünk van a plébániák területén élő minden emberhez, nemcsak a hívőkhöz.

K.M.

Remény az éhezés idején

Homok és bozót, ameddig a szem ellát. A szomáliai-etiópiai határtól 16 km-re fekszik Godere. Valamikor itt egy büszke erőd állt, amely Etiópiát védte a nyugati támadóktól. Mára csak romok maradtak, faágakból és száraz levelekből álló kis falu, amely a forrásággal és a heves homokviharokkal küzd. Felfoghatatlan, hogyan lehet ilyen körülmények között élni.

Amióta a szárazság egyre több halálos áldozatot követel ebben a térségben, az a néhány család, amely a Godere-i sivatagban dacol a körülményekkel, „társaságot kap”: több mint 2000 család, közel 12 000 ember, szó szerint felütötte sátrát az erőd körül. Néhány ágat behajlítottak, és saját ruháikat feszítették ki rajtuk. Szomáliából és Etiópiából jöttek, közöttük nomád családok, akiknek az állatai áldozatul estek a szárazságnak, vagy földművesek, akik a sivatagos talajból semmit sem tudnak kicsikarni.

Ha nem kapnának külső segélyekből alapvető élelmiszereket, Godere napokon belül temetővé változna. „Az első segélyszállítmányok előtt naponta legkevesebb hárman haltak meg” – meséli Goge, a falu elöljárója. Ő koordinálja annak a néhány segélyszervezetnek a munkáját, amelyek megtalálták az utat ehhez a menekülttáborhoz. Sok kisgyermekes anya jön férj nélkül, sokszor akár tíz gyerekkel is, mert az apák otthon maradtak, vagy meghaltak.

Christopher Hartley atya, az angol gyökerekkel rendelkező spanyol pap, négy éve misszionárius ezen a területen. Fekete

ingével és fehér gallérjával szokatlan jelenség a menekülttáborban. De nem csak itt, hanem a legközelebbi nagyvárosban, Gode-ban is, ahol berendezte missziós állomását. Ebben a térségben a lakosságnak több mint 90%-a muzulmán, a többiek pedig az etióp ortodox egyházhoz tartoznak.

Hartley atya valamikor Teréz anya közeli munkatársa volt. Pár évi New York-i, majd később a Dominikai Köztársaság cukornád földjein eltöltött plébánosi időszak után elhatározta, hogy Afrikába megy. „El akartam vinni Jézus Krisztust az Eucharisziában olyan helyekre, ahol még nincs jelen az Egyház. A szegények legszegényebbei között akartam lenni” – mondja a misszionárius. Az a körülmény, hogy négy évvel ezelőtt mindenki – még a felettese, maga a Harar-i püspök is – lebeszélte őt arról, hogy Gode-ba menjen, csak még nagyobb ösztönzést adott Hartley atyának.

Aki megérkezik Gode repülőtérre, hamar tudatára ébred annak, hogy a civilizált világ itt véget ért. Elektromos áram csak este 6 és 12 között van, a telefonáláshoz műholdas kapcsolatra van szükség. Az itt járó kevés autó a civil szervezetek vagy a katonaság autói. Szomáliának ez a térsége háborús övezet. A táborok a várostól 150 km-re vannak. A lázadók csoportjai és az Al Shabab militaristái véres harcokat folytatnak a városban. Hartley atya jó kapcsolatot tart a helyi hatóságokkal, még 7 hektár földet is kapott ajándékba. Itt épít a gyermekek számára egy olyan ételmezési központot, amely egyben iskola is. A kicsik alapképzést kapnak, mialatt szüleik varró-, műszerész- és asztalos tanfolyamokon vehetnek részt. A gyerekek és a fiatalok az iskolában kapnak reggelit és ebédet – így nincsenek terhére családjaiknak, azok pedig könnyebben lemondanak a gyerekek munkaerejéről és elengedik őket az iskolába.

A misszionárius kezdeményezésére és a Pápai Missziós Művek segítségével Teréz anya nővérei közül négyen érkeznek majd a Godere-i menekülttáborba, hogy az itteni emberek segítségére legyenek.

Azok a civil szervezetek, amelyek már ott vannak és segítenek, nem maradnak éjszakára Godere-ben, de Hartley atya és a nővérek kitartanak a menekültek mellett. Az atya jelenléte védelmet jelent a nővérek számára is, és lehetővé teszi a minden napi szentmisét. Hartley atya helyi partnerekkel együtt épített már ebben a térségben egy iskolát négy falu közössé-

ge számára. Spanyolországi barátai segítették anyagilag. „A munkaerő olcsó ugyan, de a jó építőanyag megfizethetetlen”, - magyarázza az atya. A helyiek is támogatják az ötletét, hogy a nővérek ideköltözzenek. A Szeretet Misszionáriusai harminc éve vannak jelen Etiópiában és munkájukat meg is becsülik.

Hartley atya meg van győződve arról, hogy a menekültek között levő sok nő számára a nővérekkel való beszélgetés különösen is fontos szerepet kap.

Hartley atya egy egyszerű szerkezetű épületet is akar építtetni, amely napközben több száz embernek adhat árnyékot. Tanítókat is szeretne idehozni: „Gyerekek és fiatalok ezrei élnek itt, akik nem csinálnak semmit. Itt tanulhatnának matematikát, olvasást és írást.”

„Teréz anyától megtanultam: az Egyházban a legfontosabb hely a szegényeké. És Jézus azt kívánja tőlem, hogy segítsék a legszegényebbeknek abban, hogy ezt a helyet valóban elfoglalhassák.”

Fordította: **Szabó Bernadett**
(Forrás: Allewelt)

A Szent Gyermekség Műve projektjei

A gyermekmisszióban tevékenykedő gyermekek, jelszavukhoz méltóan, – „kis imával és kis áldozattal” – minden évben egy-egy kiemelt cél, az úgynevezett nagyprojekt keretein belül, a világ szegényebb sorsú országaiban élő gyermektársaikat támogatják. A gyermekmisszió három iránya van: egyéni misszió - család és közvetlen környezet; magyarországi és Kárpát-medencei misszió és a Világmisszió.

A magyar missziós gyermekek lemondásából összegyűlt adományok a Szent Gyermekség Műve 2009-es magyarországi újraindulása óta több, különböző területen működő misszióba jutottak el. A missziós gyermekek sok segítséget és támogatást kapnak a Szent Gyermekség Művéhez közelálló felnőttektől: családoktól, plébániák és katolikus iskolák elhivatott képviselőitől.

Összeállításunk az elmúlt években sikerrel lezárt nagyprojektjek mellett az idei és a jövő évre tervezett akcióról ad képet.

2009.

A 2009-es évben figyelmünket a határon túli magyar testvéreink, a csángóföldi magyarok felé irányítottuk. A csángóföldi magyar oktatás segítésére szép adomány gyűlt össze. Márton Attila „tanítóbácsi” és a lézpedi gyerekek Budapesten, a Világmisszió Ünnepeén felejtethetetlen csángó műsort adtak elő.

2011.

A 2011-es évben az afrikai Kongó került figyelmünk középpontjába, ahol már több mint egy évszázada működnek a Ferences Mária Misszionárius Nővérek. A közelmúltig az országban véres polgárháború dúlt, amely során az utak nagy része tönkrement, ami nagyon megnehezítette a közlekedést. A nővéreknek egy terepjáróra volt szükségük ahhoz, hogy el tudjanak jutni a misszió távolabbi részeire is. Hála a magyar gyermekek és hívek összefogásának, a nővérek mostanra már egy új terepjáró tulajdonosai.

2010.

2010. decemberében meghirdettük Családi Missziós Advent elnevezésű akciónkat a közép-indiai Panchkui kollégiumában élő többszáz gyermek élet- és tanulási körülményeinek javítására. A gyermekek egyetlen helyiségben éltek és tanultak, nagyon egyszerű és szegényes környezetben. A magyarországi missziós gyermekek és a többi adományozó nagylelkűségének köszönhetően 2011. februárjára elkészült a kollégium új szárnya, melyet Dr. Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyéspüspök szentelt fel Sebastian atya kíséretében.

2012.

2012-ben is afrikai gyermekeket szeretnénk támogatni Gambiában. A Boldogasszony Iskolanővérek rendjétől M. Fidelis SSND nővér egy évig tanított az országban, ahol sok a tanulni vágyó gyermek, de mivel nincs tankötelezettség és nagy a szegénység, ez sokaknak nem adatik meg. Ám azok a szerencsések, akik iskolába járhatnak, sokszor korgó gyomorral ülik végig az órákat. Idei célunk, hogy Bwiam falu missziós iskolájának gyermekei minden nap kapjanak legalább egyszer enni. E célra már eddig is nagyon sok adomány érkezett a missziós gyermekektől és más támogatóktól. A projekt 2012. augusztusában zárul le, addig köszönettel fogadjuk az adományokat.

2013.

A 2013-as év nagyprojektje ismét Európában lesz, a Kárpátalján lévő Beregszász járásban, ahol egy összedőltem templom újjáépítéséhez szeretnénk segítséget nyújtani.

Továbblépés a gyermekmisszióban

Mindenütt nagy öröm, amikor a Szent Gyermekség Műve missziós gyermekcsoportok fejlődését figyeljük. Három év alatt a csoportok száma ötszörösére, a beiktatott kis missziósok létszáma hússzorosára – közel 600 főre nőtt. Hazánk hét egyházmegyéjében működik már egy-egy missziós gyermekcsoport, a legnépesebb ezek közül a Váci és a Veszprémi Egyházmegye. Négy egyházmegyében püspöki kinevezéssel missziós koordinátor is tevékenykedik. Mindez azonban csupán egy „pillanatfelvétel”, a hazai gyermekmisszió folyamatos, dinamikus átalakulásban van.

A csoportok létszáma folyamatosan változik - a korábban beiktatott gyermekek elérik a felső korhatárt, iskolát váltanak, új közösségbe kerülnek. Ezzel párhuzamosan új gyermekek jelentkeznek a már meglévő csoportokba. Néhol a kezdeti lelkesedés alábbhagy, a missziós láng elhalványul; itt nem nehéz észrevenni a külvilág hatását, de a misszióval kapcsolatos ismeretek, információk hiányát sem. A plébániai és az iskolai bázisú csoportok esetében különböző tényezők hátráltatják a missziós szemlélet kibontakozását. A hiányosságok felismerése és a megoldás megtalálása legalább olyan felelősséget ró a missziók iránt elkötelezett felnőttekre, mint maga a missziós nevelés.

Ebben a folyamatban különösen is jelentős a gyermekmissziós koordinátorok szerepe.

A Váci Egyházmegye évek óta nagy hangsúlyt helyez a fiatalok bevonására az Egyház életébe. Ebbe a folyamatba jól illeszkedik a gyermekmisszió is. Keserű Márta, a fóti missziós gyermekcsoport kísérője, és egyben a Váci Egyházmegye gyermekmissziós koordinátora, igazi missziós lelkesedéssel fogja össze saját csapatát, emellett állandó kapcsolatban áll az egyházmegyében működő többi missziós csoport kísérőivel is.

Legújabb kezdeményezése, hogy április 21-ére egész napos találkozót és lelki napot szervez nemzeti kegyhelyünkön,

Foto: vebira archiv

Mátraverebély-Szentkúton. A találkozó célja, hogy az egyházmegyében működő csoportok tagjai, csoportkísérői és a missziós gyermekek családtagjai közelebből is megismerjék egymást. A találkozóra az egyházmegyében működő nyolc missziós csoport mintegy 250 tagja és családtagjaik is hivatalosak. Az egész napos programban szentmise, a csoportok bemutatkozása, beszélgetések, játék és egyéb foglalkozások kapnak helyet.

Tekintettel arra, hogy e találkozóra, amelyre meghívták Beer Miklós püspök atyát is, magazinunk lapzártáját követően kerül sor, beszámolóinkat a következő számunkban olvashatják.

K.M.

Közösségteremtés a gyermekmisszión belül és kívül

Bakonyjákó és Pápakovácsi – két kis település a szépséges Bakony szívében. Hordozzák hazánk minden mai jellegzetességét: gazdag hagyományok, elszegényedő település, előregedő egyházközségek, gazdag civil élet, ingázó iskolások, lelkesre szomjazó fiatalok és középkorúak...

A két község lakossága „a sok nehézség ellenére is a Szentlélek örömeivel fogadta” (1Tessz 1,6) egy lelkes hitoktató, Nyőgér Anna kezdeményezését. A két faluban 2010-ben alakult meg egy-egy missziós gyermekcsoport. Hírük azóta túlszárnyalta határait, és a környező településekről, városokból is egyre többen készülnek arra, hogy a Szent Gyermekség Műve tagjai lehessenek.

Mit is tesznek ezek a kis missziósok, miben különböznek társaiktól, mi ösztönzi őket? Csoportkísérőjük így számol be tevékenységeikről:

„Ahogyan az év végén, a hálaadási szentmisén a plébános összegzi az egyházközség eredményeit, mi is számbavesszük missziós csoportjaink elmúlt évének legfontosabb eseményeit.

A különböző egyházközségi alkalmakon a Bosco Szent Jánosról nevezett missziós gyermekcsoport tagjai is részt vesznek – zöld sapkájukkal jelezve a missziós gyermekcsoporthoz való tartozásukat. Így láthattuk őket az attyapusztai búcsún és a Családi napon, a pápai Élő Rózsafüzéren és a Házas párok Útjának megáldásán, valamint a gödöllői Családfesztiválon is. Az adventi-karácsonyi ünnepek körben a bakonyjákói missziós gyerekek programja volt a falubeli betlehemezés is. Pápakovácsiban, ahol már régen nem ápolták ezt a szokást, most ép-

pen a missziósok indították újra. A gyerekek a templom javára, valamint missziós célokra - a gambiai éhező gyerekek részére – gyűjtöttek.

Nemrégiben a bakonyjákói missziós csoport rajzkiállítást rendezett, amelyre a bakonyjákói és a pápakovácsi missziósok, sőt a városi missziósjelöltek is beadhatták alkotásait. A kiállítás anyagát a helyi kultúrházban, sőt az egyházmegyei hittanverseny rajzpályázatán is bemutatták. (A legjobban

sikerült rajzokat magazinunk 20. oldalán mutatjuk be. A szerk.)

A programokba a nagyobb gyerekek is szívesen bekapcsolódtak, és lelkesen készültek, ami külön örömet jelentett.

Nagyon fontos, hogy a missziós csoport körüli feladatokba a nagyobb gyermekeket és a szülőket is bevonjuk. A felsősök

szívesen fogadják, ha komoly feladatokkal bízunk meg őket, a felnőttek bevonása pedig növeli a misszió iránti felelősségtudatot. A missziós gyermekek szüleivel közösen hozunk áldozatot a misszióért”.

Nyőgér Anna

Az Év Ifjú Missziósa – a missziós csoporton belül

Korábbi számainkban már írtunk az „Év Ifjú Missziósa” vándordíjról, amelyet évente az a fiú és lány nyeri el, akiket az egyes missziós csoportok kísérőinek ajánlása alapján a PMM képviselői és a többi missziós csoportkísérő a legrátermettebb missziósnak ítél. A nemes versengés, az ajánlás és a szavazás mindig komoly izgalmakkal jár mind a gyermekek, mind a felnőttek között.

A bakonyjákói és a pápakovácsi missziós csoportok kísérője, Nyőgér Anna versenyt indított saját csoportjain belül is, hogy ezzel is elmélyítse a missziós gyermekek felelősségtudatát. A gyerekek, fiatalok és szülők sokat tettek azért, hogy e csoportok tagjai missziós feladataiknak eleget tegyenek és teljesítsék hivatásukat.

A versenyt az nyerhette, aki a legjobban megfelelt az alábbi elvárásoknak:

- jó hittanos,
- rendszeresen jár szentmisére,
- gyakran járul szentségekhez,
- rendszeresen részt vesz a találkozókön,
- naponta imádkozik a rászoruló gyerekekért,
- lemondásaiból havonta adományt ad,

- bekapcsolódik a közösség feladataiba,
- missziós lelkülettel segít társainak.

Plusz pontot kaphatott, aki részt vett a csoport külön programjain: pl. az Országos Találkozókon vagy a nyári szünetben; az atyapaszti vagy az Élő Rózsafüzér zárándoklaton, vagy akár a plébánia takarításában segített.

Ezek alapján az „Év missziósa” Bakonyjácón Boldizsár Tamás lett. Megkapta az elsőséget jelképező missziós követ. A missziós csoport tagjainak legtöbb szavazatát Jankovics Péter kapta. Pápakovácsiban Varga Laci lett a győztes az „Év missziósa” pontozásos versenyben, a csoporttagok legtöbb szavazatát pedig Szabó Mirella kapta.

A második és harmadik helyezettek csak alig maradtak el az elsőktől, mindannyian komoly elkötelezettséggel teljesítették az elvárásokat, vettek részt a találkozókön és programokon. Közülük sokan ministrálnak és egyéb feladatokat látnak el a helyi egyházközségben belül.

Így váltják életre a Szent Gyermekség Műve, azaz a Missziós Gyermekség egyik legfontosabb alapelvét: a missziós gyermekek nem különülnek el közösségeiktől, hanem új szint, a misszió lelkét viszik társaik közé.

Missziós Rózsafüzér a Mária Rádióban

2011. december 8-án kezdte meg adását a Mária Rádió stúdiója Pápán. Egyik legelső műsora a pápai missziós gyermekek találkozójának bemutatása volt. A gyermekek a missziós rózsafüzért is elmondták. A rádiófelvétel „izgalma” a gyerekek nagyon élvezték, és máris azon tanakodtak, hogy a következő szombaton is szívesen összejönnének imádkozni.

Két kis missziós, Németh Nikoletta és Szabina, így elevenítik fel élményeiket a januári foglalkozásról:

„Egy hideg szombat délutánon a missziós gyermekek pápai csoportja összegyűlt a Szent Anna plébánián. A missziós rózsafüzért imádkoztuk, amit a Mária Rádió is felvett. Imáinkat a szegény, éhező, beteg és árva gyermekekért ajánlottuk fel. Ketten a testvéremmel voltunk az előimádkozók, a csoport többi tagja pedig közösen imádkozta a rózsafüzér többi részét. Örültünk, hogy Panni néni, a csoport kísérője bennünket választott ki, hogy mi legyünk az előimádkozók.

Az ima alatt szívünket melegség töltötte el. Reméljük, akik hallgatták a Mária Rádióban, ők is hasonlóan éreztek.

Mi, a pápai missziós gyermekek minden hónap egyik szombatján gyűlünk össze a Szent Anna Plébánián. Különböző, ép-

pen aktuális feladatokat látunk el, beszélgetünk, imádkozunk. Testvéremmel szeretünk ennek a közösségnek a tagjai lenni, ezért boldogan megyünk, és szívesen elvállalunk minden feladatot”.

Peidl Sándorné

A Szent Gyermekség Műve animátorainak találkozója

Budatétényben 2012. január végén került sor a Szent Gyermekség Műve animátorainak találkozója, amelyen harmincketten vettek részt az ország minden részéről. A két nap során a csoportkísérők, valamint a befogadó plébániák és iskolák képviselői osztották meg tapasztalataikat. Sok értékes beszámoló hangzott el örömeikről, nehézségeik-

ről. Külön öröm volt az újonnan alakult csoportok kísérőinek jelenléte, hiszen mindnyájunk számára nagy buzdítást jelent, hogy a Lélek működik, a Mű tovább terjed.

Mindezek mellett a jövőt is áttekintettük, mert nagyon sok feladat vár ránk idén is Isten országának építésében. Feltétlenül meg kell jegyezni, hogy

a missziós csoportok kísérői – azaz az animátorok – feladataikat önkéntesen, a gyermekek hitének alakítása, egyházunk és hazánk keresztény jövője iránti igazi elkötelezettségből vállalják. Elhivatottságuk, a Szent Gyermekség Művében való munkálkodásuk, nevelési munkájuk, idejük, energiájuk és nem ritkán anyagi forrásaik felajánlása komoly serkentő tényező a hazai evangelizációban.

A gyermekek missziós nevelése nem egy „új hittan-forma”, sokkal inkább felkészítésük arra, hogy előbb családjukban, iskolájukban – később a nagyvilágban igazi kovász, világosság, magvetők legyenek. Ennek a törekvésnek első jelei már megmutatkoznak ott, ahol missziós gyermekcsoportok működnek. Szülők, osztálytársak, akik már régen – vagy talán még soha – nem kerültek kapcsolatba Istennel, térnek vissza a templomba a kis missziósok példájára és biztatására.

Katona Veronika

„Tanúim lesztek”

Újra indult az Ifjúsági Missziós Társulat

A Pápai Missziós Művek egyik ágazata, a Szent Péter Apostol Műve keretén belül újra indult az Ifjúsági Missziós Társulat. Megkértük Blandina ssps nővér, aki a Társulat koordinátora, hogy ismertesse velünk ezt a kezdeményezést.

Akárcsak a Szent Gyermekség Műve, az Ifjúsági Missziós Társulat sem teljesen idegen hazánkban, a háború előtt is tevékenykedett a fiatalok missziós nevelésében Magyarországon, különösen Debrecenben. A Szent Gyermekség Művének fokozatos elterjedése és a 6 és 14 év közötti gyermekek körében végzett missziós nevelőmunka azt az új feladatot róttá ránk, hogy az innen kinövő korosztályt sem szabad szem elől veszíteni, sőt éppen ezek a fiatalok azok, akiknek a hivatáskeresését támogatni, gondozni kell. Így indult útjára ismét – a szervezet egykori nevét és céljait átvéve – az Ifjúsági Missziós Társulat, első aktív csoportjával Győrben, a Prohászka Ottokár Orsolyita Iskolaközpontban – ahol egyébként is igen aktív a missziós gyermekcsoport és a fiatalok mély hitéletet folytatnak.

Kik tehát ezek az ifjú missziósok? Azok a Szent Gyermekség Műve missziós gyermekcsoportjaiból kinőtt fiatalok, akiket megfogott a misszió lelke, és továbbra is a misszióért szeretnének tenni a maguk módján. A Pápai Missziós Művek segítségével támogatjuk ezeket a fiatalokat, és arra neveljük őket, hogy

igazi misszionáriusokká, azaz hiteles katolikus tanúságtevőkké váljanak környezetükben, családjaik körében. Nagyon reméljük, hogy közülük sokan meghallják Isten hívó szavát a papi és szerzetesi hivatásra, és elég bátrak is lesznek majd igent mondani. Arra buzdítjuk a fiatalokat, hogy Jézus Krisztus tanúiként éljenek a mai világban, és bátorítjuk őket, hogy felelősen vegyenek részt a katolikus közösség életében, küldetésében és munkájában.

Mi a programjuk?

A fiatalok minden hónapban összegyűlnek Biblia-megosztásra és egy kis imára. Arra biztatjuk őket, hogy a Biblia-megosztás során figyeljenek az Úr Jézus személyükhöz szóló üzenetére, és a gondolataikat osszák meg egymással. „Úgy tekintsetek Jézusra, mint igaz barátára, akivel megoszthatjátok életutatókat. Mellette képesek lesztek arra, hogy a nehézségekkel, a problémákkal, de még a csalódásokkal és a vereségekkel is bátran és reménnyel nézzetek szembe” (XVI. Benedek pápa). Az ima során pedig saját szándékaikon kívül az Egyház szándékaira imádkoznak, különösen a missziós hivatásokért; a papnövendékekért, a

papokért, szerzetesekért és mindazokért, akik a missziókban szolgálnak.

Nagyon fontos feladata a csoportnak egy-egy aktuális missziós munka felvállalása is, például látogatás idős otthonában, beteg gyerekeknél kórházban, vagy segítség a missziós gyermekek csoportjaiban.

Bátorítjuk a fiatalokat arra is, hogy a szentmiséken minél gyakrabban vegyenek részt, akár a plébánián, akár az iskola kápolnájában. Fontos, hogy napról-napra táplálkozzanak Isten Igéjével és az Eucharisziával. Így válhatnak ezek az ifjú missziósok Jézus mai hiteles tanúivá és a hit hírnökeivé.

Blandina ssps nővér

Jézusnak szüksége van rám és rátok – fiatalokra! Mert a „mi kezünkön kívül, Jézusnak nincs más keze, hogy beteljesítse küldetését a mai világban. A mi lábunkon kívül, nincs más lába, hogy vezesse az embereket az Ő útján. A mi szánkban kívül, nincs más szája, hogy megmondja az embereknek, mennyire szereti őket. A mi segítségünkön kívül, nincs más segítsége, hogy elvezesse az embereket magához.” (Avilai Szt. Teréz)

XVI. Benedek pápa a 2011-es madridi Ifjúsági Világtalálkozón ezt az üzenetet küldte a fiataloknak: „Kedves fiatalok! Az Egyház számít rátok! Szüksége van élő hitetekre, kreatív szeretetetekre, a reményetek dinamizmusára. A ti jelenlétetek megújítja az Egyházat, megfiatalítja és új lendületet ad neki.”

Ifjúsági Missziós Csoport Győrben

A győri Prohászka Ottokár Orsolyita Közoktatási Központ missziósai komoly elhatározásra jutottak. Megalakították a hazánkban újraindult Ifjúsági Missziós Társulat keretén belül - a Pápai Missziós Művek biztatására - az ország első Ifjúsági Missziós Csoportját. Erről számol be Nyári Ákos, a csoport koordinátora.

Iskolánk gyermekeiben felmerült a kérdés, hogy mi lesz akkor, ha kinőnek a Szent Gyermekség Műve missziós közösségből? Ezeknek a fiataloknak, akik komolyabban elköteleződtek a missziós hivatás mellett, az Ifjúsági Missziós Csoport adhat lehetőséget.

Ebben a kéthetente találkozó közösségben énekel, elmélkedésekkel tudatosítjuk egymással, hogy küldetésünk és lehetőségünk van közreműködni egy szebb, keresztényibb élet kialakításában. Megtanuljuk, hogy csak a kitartás az, amellyel mindezt valóra válthatjuk. Később életünkkel, viselkedésünkkel tudunk majd tanúságot tenni Krisztusról és az Evangéliumról.

Aki fél az elköteleződéstől, annak azt tanácsoljuk, hogy bízsa magát az Úrra, és merjen közösségünkhöz csatlakozni. Imaóráink a lelki feltöltődés mellett nagyon jó közösségi élményt is hordoznak számunkra.

Menjünk, és tegyük Jézus tanítvá-

nyaivá az embereket...! (vö. Mt 28,19). Mutassunk példát az embereknek, a keresőknek, hogy így is eltölthetik a szabadidejüket. Úgy kell élnünk, hogy a valódi kereszténységet mutassuk fel. Ez nehéz feladat, de ne lankadjon lelkesedésünk, ha nem sikerül azonnal. Az Eucharishtiában mindig kapunk új erőt, a bűnbocsánat szentségében pedig mindig megújuló esélyt.

„Adj erőt, hogy érted éljek, emberekhez elvigyelek” - énekeltük decemberben a lelkigyakorlaton, melyet Szalóky Albert OSB atya tartott nekünk.

„... emberekhez elvigyelek...” - ez a mi feladatunk is, hogy megjelenítsük a keresztény értékrendet, azt, hogy így is lehet teljes életet élni, és hogy erről tanúságot tudjunk tenni. Albert atya segített nekünk végiggondolni, hogy a karitatív tennivalókat a kisebb gyermekekkel - Szent Gyermekség Műve - együtt hogyan tudnánk megvalósítani. Hogyan lehet jó példá-

val előttük járni, hogy egy kis tekintélyünk is legyen, mégis partnert lássanak bennünk, akikkel meg lehet osztani gondolataikat. Mi, a mai fiatalok, talán könnyebben szót értünk velük, mint a felnőttek, mert korban, napi problémáinkban közelebb vagyunk hozzájuk.

„Adj erőt, Uram gyenge vagyok, nélkülöd élni nem tudok. Kérlek, segíts...”

Kezdetben péntekenként jöttünk össze imádkozni. Ezeken a találkozókön megpróbáltuk elmélyíteni feladatunkat, a missziós parancs alapján. Mostanra kialakult egy 8-10 fős kis csoport, akik komolyan gondolják ezt a feladatot. Több érdeklődő van rajtuk kívül is, akik még nem döntöttek a csatlakozás mellett.

Amint kicsit összekovácsolódik a csoport, a karitatív tevékenység is része lesz munkánknak. Most még csak azt próbáljuk tudatosítani a jelentkezőkben, hogy ez a „munka” a közösséghez tartozást is jelenti.

Nyári Ákos

Szerepet játszani?

Ha arról beszélgetnék Veled, mi jut eszedbe elsőre, amikor kimondom: szerepet játszani, ugyan hogyan felelnél?

Kipróbáltam néhány emberrel, és minden beszélgetőtárs nagy lendülettel fejtette ki gondolatait a színlelésről, a hiteltelenségről, a felvett álarcokról, megjátszásról, és századunk szereptévesztő elvárásairól. Erős gyanú élt bennem arra vonatkozóan, hogy az elsőként mondott gondolatokat és a tapasztalatokat szoros szál fűzi egybe. Megkérdeztem: egy kezükön meg tudják-e számolni erre vonatkozó személyes példáikat? Egy kéz, bizony, kevés volt hozzá. Mivel én egészen más összefüggésben gondoltam felvetésemet, hát a kérdés kulisszái mögé vezettem őket, és újabb szelíd kérdést szegeztem nekik: te miért gondolod, hogy nem szeretnél szerepet játszani valakinek az életében?

Ez az a rugó, ami engem is mozgat: tenni másokkal és másokért. A plébániánk fiataljaival együtt kezdtem a missziós élményeim gyűjteni: jártunk kiskorúak javítóintézetében és felnőtt értelmi sérültek lakóotthonában ünnepekkor. Egy éven keresztül heti gyakorisággal sérült gyerekeknél és roma kisiskolában segítettünk. Máskor nevelőotthonban tartottunk lelkinapot és játszóházi foglalkozásokat. Erzsébet-napon ételt osztottunk a rászorulóknak, a plébániánk időseinél elláttunk megerősítő hétköznapi teendőket.

Néhány barátommal kis „ökumenikus” közösséget hoztunk létre az önkormányzati gimnáziumunkban. Naponta találkozunk a szünidőben, ilyenkor egymásért és másokért imádkoztunk, együtt zenéltünk, elcsicseregtek élményeinket és ötleteltünk a hetente megtartott nyitott „tea-szünetünkön”, ahová a belépőt csupán az őszinte érdeklődés jelentette.

Rendszeresen szerveztünk láthatatlan színházat misszió és ajándékozás céljából. Egy-két barátnőmmel pedig karácsonykor bábjátékkal készültünk a leukémiás gyerekek és néhány óvoda számára. Mindezek olyannyira élénk és mély élményeim, hogy a jelenemet és jövőmet is csak így tudom elképzelni – így, hogy valaki nekem is szerepet ad az életében.

A gyerekek, akikkel Budapestre költözésem előtt hétről hétre a hit nagy kérdéseiről és a Jóságosról beszélgettünk, még olvasni sem tudtak. Óvodáskorú hittanosok, ámde érzékeny kis lelkek! A saját életük apró részleteit oly' elevenen élték meg, mi több, másokra is így figyeltek. Éreztem, hogy fontos vagyok nekik, mert fontos, hogy velem lehet beszélgetni Arról, aki a mennyben van, Akit az angyalok látnak.

Igen, mások szeretetét tapasztalva és őket viszontszeretve érezhetjük igazán, jó, hogy vagyunk. A világ egy szegletén, valami és valakinek az élete rajtunk is múlik.

A missziós gyerekeket látva a táborban és a találkozásokon, mindig meggyőzőnek arról, milyen hatalmas lelkesedéssel lehet együtt jót tenni. Ez az, amit szeretnék átadni a saját hitemből: egységben, őszinte szívvel, okosan jó szerepet játszani – Istenért. Mennivel ízesebb úgy az élet, hogyha így látjuk a szerepeket! A XXI. század drasztikus, sokoldalúságot kívánó elvárása lehetőséggé szelídlülhet, ha magunk szerepei helyett, mások életében szeretnénk szerepet játszani.

A sóról és a világ világosságáról szóló evangéliumi szavak (vö. Mt 5,16) színpadi reflektorként vetülnek ránk: Krisztus hatalmas szerepet szán nekünk a minket körülvevő világban, az Egyház életében és az Ő követésében.

Fonay Emese Veronika

Cikkeinkről bővebben olvashatnak a **WWW.PAPAIMISSZIO.HU** weboldalunkon.

A megbocsátás szabaddá tesz

Emanuel szívélyesen átöleli Ubald atyát. Sokat köszönhet nagy példaképének, akinek hiteles életpéldája vezette Emanuelt arra, hogy elgondolkozzon hivatásán.

Mi mindent kellett Ubald atyának elszenvetnie! És mégis: a megbocsátásról, az igazságosságról és a kiengesztelődésről beszél. Emanuelt azonban nem annyira Ubald atya szavai bűvölték el, hanem tettei voltak azok, amelyek meggyőzték a fiatalembert. Ma pedig, ezen a különleges napon, végre köszönetet mondhat neki: Emanuel olyan pap akar lenni, aki őszintén szolgálja Istent és az embereket – pontosan úgy, ahogy Ubald atya az elmúlt 28 év alatt élete tanúságával megmutatta neki. Az ő ruandai plébániáján nőtt fel Emanuel, itt határozta el, hogy pap lesz, és ma itt szenteli őt pappá a püspöke.

Mindenki eljött: a szülők, a testvérek, a körzetért felelős szenátor, a helyi katonai parancsnok, és a plébániai közösség sokasága, akik mind büszkék a közülük való fiatal papra.

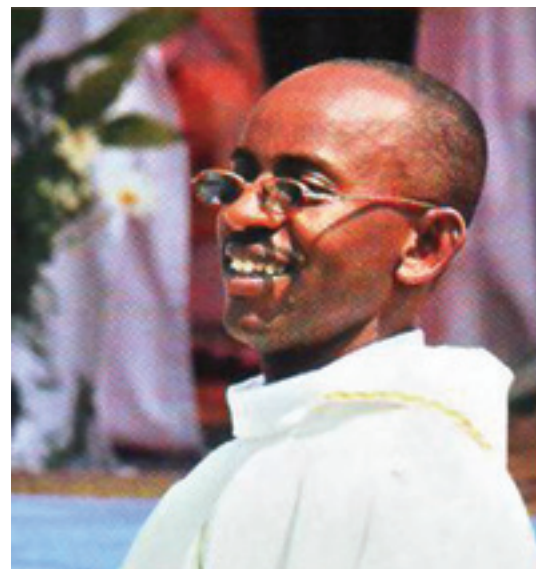
Tizenhat évvel ezelőtt Ruandában bru-

tális népirtás folyt. 3 hónap alatt kb. egymillió embert mészároltak le. A hutuk és tuszik közötti konfliktus messzire nyúlik vissza: a két gyarmatosító birodalom, Németország és Belgium uszította egymás ellen a két törzset, hogy biztosítsák saját uralmukat.

Ubald atya családja is szenvedett a polgárháborúban: édesapját a tuszik megölték, így édesanyja 4 gyerekkel egyedül maradt. Legidősebbként ő segített testvérei gondozásában. Ezalatt az idő alatt ébredt fel benne a vágy, hogy pap legyen. A ruandai állapotok miatt a szomszédos Burundiban tanult.

Az ausztriai Pápai Missziós Művek támogatása tette lehetővé számára, hogy teológiát tanulhasson. 1984-ben végre elérkezett az idő: Ubald atyát pappá szentelték.

Amikor 1994-ben teljes erővel dúlt a népirtás, egyetlen tuszi törzsbeli sem

volt biztonságban. Ubald atya akkori plébániája körzetében, a Kivu-tónál 40.000 embert öltek meg egyetlen éjszaka alatt. „A plébániámhoz tartozó emberek, akik addig tiszteltek és nagyra becsültek, hirtelen üldözni kezdtek és meg akartak ölni, egyszerűen rémálom volt” – emlékezik vissza Ubald atya.

A pap családja is áldozatul esett az erőszaknak. Csak ő és egyik nővére élték túl a vérengzést.

Még ma is nehezebbre esik Ubald atyának, hogy erről az időszakról beszéljen. Püspöke a legutolsó pillanatban csempéztette át a kongói határon. Ha ez

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG A VERBITÁKNÁL

Drága kincs önmagunk és mások számára.

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.”

(II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és érttem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy minden nap misét mondatunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain. Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314

A miseszövetségbe lépés egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. További információ és csekk igénylés:

Isteni Ige Társasága – Missziós Titkárság

• Burbela Gergely SVD, 9731 Kőszeg, Park u. 1.

• verbita@verbita.hu • 06-30/418-9196

akkor kitudódik, a püspököt is megölték volna.

Ubalde atya Ausztriába emigrált. Grazi plébániai „papi keresztszüleinek” köszönhetően maradhatott az országban. „Először arra gondoltam, hogy soha többé nem tudnék visszamenni. Pap sem akartam többé lenni. Ennyi haraggal és fájdalommal a szívemben hogyan tudnám a szent Eucharisziát ünnepelni? Miért hagyta Isten, hogy ez megtörténjen? Hogyan történhetett meg mindez Ruandában?”

Azután egy napon meghívták őt a franciaországi Lourdes-ba: „Ezen

a csodálatos helyen Isten belső gyógyulást adott nekem. Ima közben meghallottam a hangját. Felszólított, hogy fogadjam el a keresztemet, és hogy bocsássak meg. „Új életerő költözött belém, újra bátorságot merítettem.” Ubalde atya visszatért szülőhazájába, és a megbocsátásról, kiengesztelődésről kezdett prédikálni. „Csak akkor van esélyünk arra, hogy tusziként és hutuként békében éljünk egymás mellett, ha sikerül szívből megbocsátanunk egymásnak. Ha őszintén elismerjük, hogy mit tettünk egymással, és kölcsönösen megbocsátunk egymásnak.”

Ubalde atya a remény fénylő alakja hazájában. Ő ugyanis nemcsak prédikálja, hanem éli is a megbocsátást. Évek óta támogatja tanulmányaikban családja gyilkosának gyermekeit, akiknek anyja meghalt, mialatt az apa börtönben ült. „Jézus nevében nyilvánosan megbocsátottam neki. De ez nem elég. Szavainkat tettek is kell követnie.”

Ausztriai „keresztszüleivel” együtt azt tervezi, hogy egy békecentrumot létesít a Kivu-tó partján. Itt lelkigyakorlatokat és nagy találkozókat akar szervezni, hogy megvalósítsa álmát a megbékélt és egyesült ruandai társadalomról. Életének mottóját a Bibliából vette: „Ne adjátok át tagjaitokat a bűnnek a gonoszság eszközeként, hanem mint a halálból életre keltek adjátok magatokat Isten szolgálatára, tagjaitokat meg az igazság eszközéül szenteljétek az Istennek.” (Róm 6,13)

Emanuel, a fiatal pap, ennek a jó után való törekvésnek a gyümölcse. Ennek az egyszerű üzenetnek a sugárzó erejétől elbűvölve, Emanuel atya is az új Ruanda felépítésén akar dolgozni, egy olyan ország felépítésén, ahol minden ember: hutuk és tuszik békésen tudnak egymás mellett élni.

Fordította:
Szabó Bernadett
(Forrás: Allewelt)

Lap apostolokat keresünk!

Magazinunk terjesztéséhez szeretettel várjuk nagylelkű adományozóink és támogatóink jelentkezését. Fontosnak tartjuk, hogy a magazin missziós lelkülete, a világmisszió hírei eljussanak mindazokhoz, akik szívesen olvasnák a jövőben kiadványunkat. Jelentkezéseket az alábbi elérhetőségeken várjuk:

P. Benven Sebastian SVD
Pápai Missziós Művek
1223 Budapest,
Jókai Mór u. 14.
e-mail:
pmmmisszio@gmail.com

Szent Gyermekség Műve nyári tábora

2012. AUGUSZTUS 6-10.

idei mottóink:

MAGVETŐK

HELYSZÍN: Kemence község a Börzsönyben
(Váci Egyházmegye)

**JELENTKEZÉS ÉS BŐVEBB INFORMÁCIÓ
A MISSZIÓS GYERMEKCSOPORT
KÍSÉRŐJÉNÉL**

„Akkor majd felragyog világosságod, mint a hajnal...”

A kenyéradás, az éhezés és a szegénység fő vezérgondolatként vonul át a Biblián, az Ó- és az Újszövetségen egyaránt. Jézus mondta: „Szegények mindig lesznek veletek” (Mk 14,7), ami azt jelenti számunkra, hogy az irgalmasság testi és lelki cselekedeteinek gyakorlására az idők végezetéig lesz alkalom.

A Bibliával kapcsolatban néhány személyes tapasztalatot szeretnék leírni, tanúságot téve arról, hogy életünk szűkös időszakában hogyan állt mellettünk az Úr, a reménytelen helyzetből hogyan emelt ki minket – és ez a Biblia jobb megismerése által csak most lett világos előttem. Akkori zúgolódásaim ellenére ma már meggyőződésemmé vált, hogy a megélt nehéz körülmények a kincseimmé, örök ajándékká és energiaforrássá váltak számomra, amit nem vehet el tőlem senki. Ez a bizonyosság arra, hogy ahol véget érnek emberi lehetőségeink, ott átveszi a vezetéskét az Úr: „Akik könnyek között vetnek, majd ujjongva aratnak” (Zsolt 126,5).

Hiszem, hogy a szegénységről az tud hitelesen beszélni, aki életében már átélte azt.

Nekem ez a háború utáni tizenkét évet jelentette. A Várban laktunk, és a bombázások miatt napjában többször is az utcánkban lévő sziklapincébe futottunk. Anyánk – mai szóval élve – mindig igen jó stratégia volt. Hamar felismerte, hogy ha nem akarunk éhenhalni – mint több szomszédunk, – menekülnünk kell. Képtelen vállalkozásnak látszott, hogy egy 10 év körüli vékony kislánnyal és egy karonülő, másfél éves kisfiúval az egyik szomszédos ország nyugati csücskéig vándoroljunk, bízva ott lakó jó ismerőseinkben, akik viszont addigra már szintén tovább menekültek. Ott állt a vadidegenben ez a csonka, sérülékeny kis család, és – visszapillantva - most már úgy tűnik, az Úr állt a jobbunkon és pásztorolt minket. Idegen emberek jóvoltából megvalósult az üzenet: „Törd meg az éhezőknek kenyeredet, és a hajléktalan szegényt fogadd be házádba” (Iz 58,7). Csodálatos és ezerféle módon – átvezetve a vándorlás minden nyomorúságán – naponta megadta kenyerünket, mindig volt, aki befogadott a házába, és volt, ahol lehajtsuk fejünket. Valóban megéltük: „Bár én koldus vagyok és szegény, az Úr majd gondoskodik rólam” (Zsolt 40,18).

Hazaérkezve a megrongált otthonunkba, valahonnan tűzifát kellett szereznünk a téli hónapokra. De hogyan? A szomszédos házak romjai alól, bukdácsolva húzogattam ki az általam elbírható súlyú és méretű fadarabokat – és meleget varázsol-

hattunk, ami főleg a kistestvéremnek volt fontos. Egyszer sem sérültem meg, és most utólag erre az ígéretre gondolok: „Ha el is esik, sem üti meg magát, mert az Úr alátartja kezét” (Zsolt 37,24). A tüzelő beszerzésének története folytatódott. A jobb megélhetés reményében vidékre költöztünk, viszont a fűtéssel ott is gond volt, s az erdőből kellett gallyakat hazahúzogatni.

A történet csattanója, hogy sok évtizeddel később, mint egy épülő templom építész menedzsere, újból fáért kellett menünk. De nem ám tűzifáért, hanem az erdészettől kapott leg szebb fa kiválasztásáért, amelyből hatalmas keresztet ácsoltak, jelezve, hogy ott majd az Isten hajléka épül fel!

Honnan volt ilyen nagy lelki erőnk a legnehezebb időszakban? Küldött az Úr egy jó „pásztort”, aki arról beszélt nekünk a templomban, hogy minden nyomorúságunk ellenére fel a fejjel, mert „mi Krisztus társörökösei” (vö. Róm 8,17) vagyunk! Ez a biztatás hihetetlen nagy megerősítést adott nekünk.

Végül elmondom az egyik legkedvesebb tapasztalatomat, amely ma is oly sokszor eszembe jut. Már egyetemista voltam, amikor jó barát-nőm meghívott nyaralni, egy dunamenti, hajóval is elérhető városba. Igen ám, de nem

volt pénzem a hajójegyre. Ekkor szinte csoda történt: tértülfordult a barátnőm, elment vért adni, és megvette a jegyemet – szó szerint a vére árán! Folytatás is lett. Több évvel később, babát vártak, s egy mosókonyhában laktak. Férjemmel együtt úgy gondoltuk, hogy költözzenek hozzánk az egyszobás lakásunk konyhájába. Nemhogy összkomfort, de még fürdőszobánk sem volt. Mégis, ez a rövid ideig tartó együttlakás életünk egyik legszebb és igen vidám időszaka volt.

Az alábbi idézet rólunk is szól:

„Törd meg az éhezőknek kenyeredet,
és a hajléktalan szegényt fogadd be házádba.
Ha mezítelenl látsz, öltöztess föl,
És ne fordulj el embertársad elől.
Akkor majd felragyog világosságod, mint a hajnal,
És a rajtad ejtett seb gyorsan beheged.
Előtted halad majd világosságod,
És az Úr dicsősége lesz a hátvéded.
Akkor, ha szólítod, az Úr válaszol,
Könyörgő szavadra így felel: Nézd, itt vagyok!” (Iz 58,7-9)

Az Úr itt volt, van és lesz velünk, - a múltba visszapillantva lehet igazán megragadni az életünket kísérő, gondoskodó szeretetét.

Dombai Mária

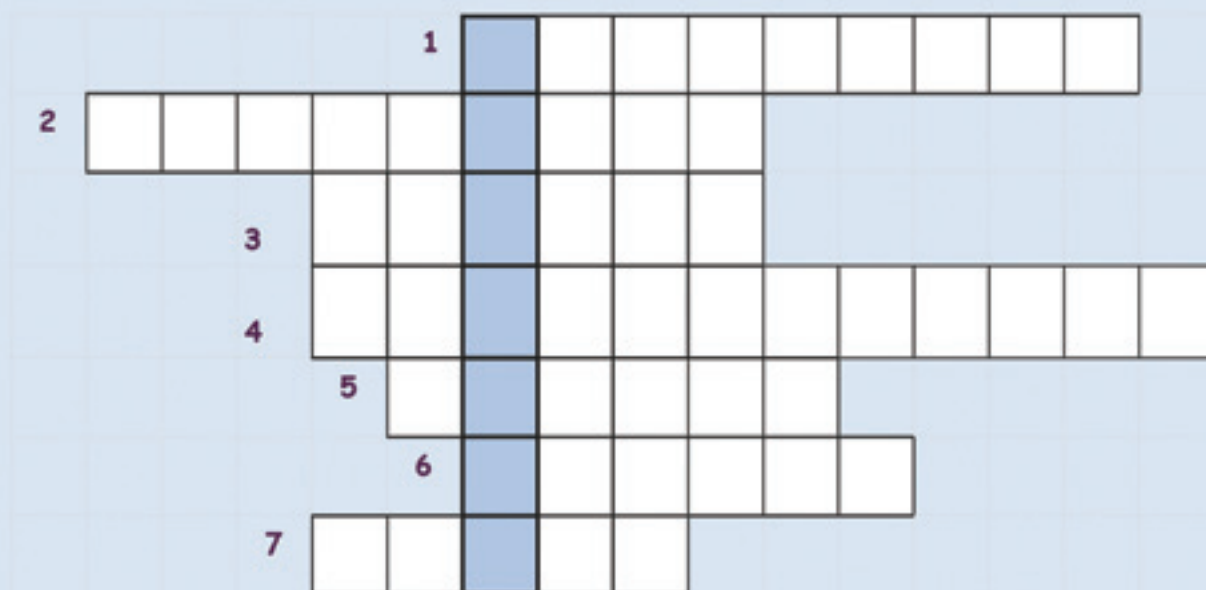

REJTVÉNY

Fejtsd meg a hét találós kérdést és megkapod a megfejtést!

A rejtvény megfejtését június 30-ig várjuk szerkesztőségünk címére.

Pápai Missziós Művek
1223 Budapest
Jókai Mór u. 14.

1. Kisebb minden magnál, de úgy megnövekszik, ágai közt sok-sok madár letelepszik.
2. Fele-társ, de mindkét fele ember, annyi van belőle, mint a tenger.
3. Apró ember mászott fel rá egyszer, Jézust látni, egyébként a gyümölcséért szoktak rá felmászni.
4. Uralkodó koronája, nem aranyból, ágból, rajta vércsepp-igazgyöngyök Krisztus homlokáról.
5. Kerek, mégse kerék, puha, ha kovászos, ám ha kovásztalan, kemény, mint egy lábos.
6. Füstje édes illatként száll az ég felé. Bölcsek hozták messziről kis Jézus elé.
7. Sok szeme van, mégsem lát, tökét ismer, és nem fát. Szeméből, ha könny csorog, lesz abból finom borod.

Az adventi rejtvény helyes megfejtői közül jutalmat nyertek:

Kovács Dorottya
(Fót)

Kirsch Kristóf
(Szekszárd)

Sulyok Veronika
(Veszprém)

Fülöp Krisztina 10. osztályos: A Szentlélek

Fülöp Krisztina
10. osztályos: Jézus Szent Szíve

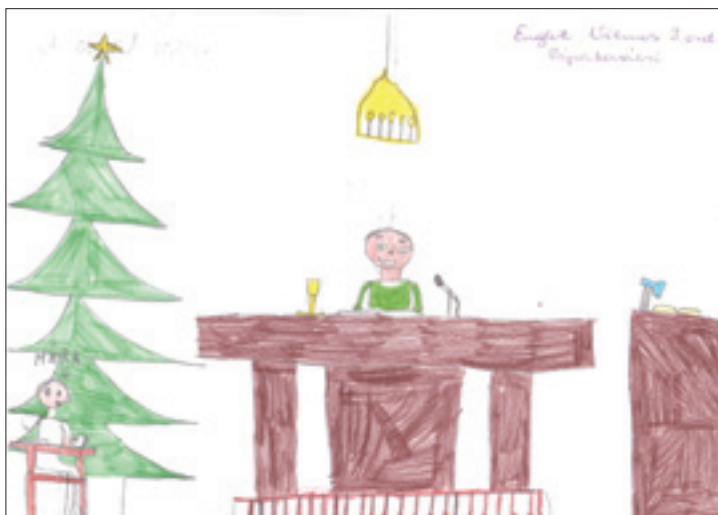

Magvas Sándor 4. osztályos:
Építsünk templomot a missziós gyerekeknek!

Krózsér Vivien
5. osztályos: Szűz Mária

Englert Vilmos 3. osztályos: Karácsonyi szentmise

Dombos Bence első osztályos: Jézus élete

